

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Evou Lukotkovou v právní věci žalobce: **J.P.**, bytem, zast. obecným zmocněncem J.P., bytem, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 1/376, 128 00 Praha 2, o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu ze dne 11. 5. 2012, č. j. MPSV-UM/3392/12/9S-JMK,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 11. 5. 2012, č. j. MPSV-UM/3392/12/9S-JMK **se z r u š u j e** pro vady řízení a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalobci **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Vymezení věci:

Rozhodnutím žalovaného ze dne 11. 5. 2012, č. j. MPSV-UM/3392/12/9S-JMK bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města Brna, odboru sociální péče (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 21. 10. 2011, č. j. 233089/2011/BBA a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Rozhodnutím Magistrátu města Brna, odboru sociální péče ze dne 21. 10. 2011, č. j. 233089/2011/BBA bylo rozhodnuto o žádosti ze dne 1. 6. 2011 tak, že byl žalobci zvýšen příspěvek na péči z 800,- Kč na 4.000,- Kč měsíčně od 1. 6. 2011 s odůvodněním, že posouzením nároku na příspěvek bylo zjištěno, že jde podle ust. § 8

zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o sociálních službách“) o osobu závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni II – středně těžká závislost.

II.

Shrnutí žalobních bodů:

Žalobce v žalobě doručené Krajskému soudu v Brně dne 19. 6. 2012 namítá, že rozhodnutí žalovaného trpí vadami, neboť z něj není zřejmé, kdo je jeho adresátem. Rozhodnutí je podle názoru žalobce nesprávné z důvodu, že postrádá poučení o možnosti využít soudní opravné prostředky.

Dále žalobce namítá, že posudkové závěry, z nichž vychází napadené rozhodnutí, nebyly hodnoceny v souladu s ust. § 25 zákona o sociálních službách, když v odvolacím řízení nebyly využity jiné podklady než posouzení posudkovou komisí lékařské posudkové služby. Jde podle něj především o sociální dávku, která se váže k sociálním schopnostem sebeobsluhy a životních potřeb, které sice mají mít primárně podklad ve zdravotním stavu, ale bez znalostí sociálních schopností osoby nelze dovozovat vliv lékařské diagnózy na závislost osoby na péči jiné osoby. Současně žalobce namítá, že závěry odvolacího orgánu nereflektují závěry posudkového hodnocení prvoinstančního orgánu, který vycházel ze závěrů sociálního posouzení a zprávy ošetřujícího lékaře. Tím, že nové posudkové závěry postrádají tyto dva závazné podklady, rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s ust. § 3 a § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Úkony soběstačnosti a sebeobsluhy, stejně jako nezvládnutí základních životních potřeb rozhodné pro posouzení dávky nebyly hodnoceny v souladu se závěry lékařských zpráv a ani se závěry sociálního šetření. Závěry učiněné lékařskou posudkovou komisí jsou tedy nedostatečně podložené a neodůvodněné.

Žalobce s ohledem na výše uvedené navrhuje vydání rozsudku, kterým se napadené rozhodnutí žalovaného prohlašuje za nicotné, případně že se napadené rozhodnutí ruší.

III.

Vyjádření žalovaného a replika žalobce:

Žalovaný ve svém vyjádření k podané žalobě ze dne 27. 8. 2012 odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, když zcela setrval na svém právním stanovisku zde uvedeném. Žalovaný má za to, že rozhodnutí je v souladu s hmotným i procesním právem, a že odvolací řízení netrpí vadami, pro které by bylo nutné rozhodnutí rušit. Z tohoto důvodu žalovaný navrhuje žalobu v plném rozsahu zamítnout.

V reakci na vyjádření žalovaného byla dne 12. 9. 2012 doručena soudu replika, ve které žalobce uvádí, že žalovaný nadále trvá na posuzování příspěvku na péči pouze na

základě lékařského posouzení, žalovaný se žádným způsobem nevyjádřil k podkladům žaloby v jednotlivých konkrétních bodech.

IV.

Shrnutí relevantních skutečností zjištěných ze správního spisu:

Ze správního spisu bylo zjištěno, že dne 1. 6. 2011 podal žalobce návrh na změnu výše přiznaného příspěvku na péči. Dne 9. 8. 2011 bylo provedeno sociální šetření pracovníci Magistrátu města Brna, při kterém byla zjišťována schopnost samostatného života žalobce z hlediska péče o vlastní osobu a soběstačnost. Následně na základě žádosti Odboru sociální péče Magistrátu města Brna bylo provedeno posouzení stupně závislosti Městskou správou sociálního zabezpečení Brno-město s výsledkem, že u žadatele jde o osobu, která z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu potřebuje každodenní pomoc nebo dohled při 21 úkonech péče o vlastní osobu a soběstačnost (příprava stravy, koupání nebo sprchování, přemísťování předmětů denní potřeby, chůze po rovině, výběr oblečení, rozpoznání jeho správného vrstvení, orientace v přirozeném prostředí, provedení si jednoduchého ošetření, dodržování léčebného režimu, komunikace slovní, písemná, neverbální, orientace vůči jiným fyzickým osobám, v čase i mimo přirozené prostředí, nakládání s penězi nebo jinými cennostmi, obstarávání osobních záležitostí, zapojení se do sociálních aktivit odpovídajících věku, obstarávání si potravin a běžných předmětů (nakupování), vaření, ohřívání jednoduchého jídla, mytí nádobí, běžný úklid v domácnosti, péče o prádlo, přepírání drobného prádla, udržování pořádku v domácnosti, nakládání s odpady, další jednoduché úkony spojené s chodem a udržováním domácnosti). V posudkovém závěru posudkového lékaře bylo konstatováno, že zdravotní stav a jeho funkční důsledky byly pro účely posudkového závěru zjištěny v rozsahu, který je dostatečný pro použití posudkových kritérií stanovených v právních předpisech, protože byly objektivizovány všechny skutečnosti, týkající se zdravotního stavu nebo jeho funkčních důsledků, významné pro posudkový závěr. Z posudkově medicínského hlediska není při zjištěném zdravotním stavu důvod hodnotit další úkony péče o vlastní osobu a soběstačnosti jako nezvládané. Správní orgán prvního stupně vydal dne 21. 10. 2011 v návaznosti na výsledek posouzení stupně závislosti rozhodnutí č. j. 233089/2011/BBA, kterým rozhodl o zvýšení příspěvku na péči z 800,- Kč na 4.000,- Kč měsíčně od 1. 6. 2011, neboť žalobce z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu potřebuje každodenní pomoc nebo dohled při více než 18 úkonech péče o vlastní osobu a soběstačnosti. Proti rozhodnutí podal žalobce odvolání, v němž uvedl, že jeho stav se postupně zhoršuje a jeho schopnost sebez péče a sebeobsluhy je značně snížena. Žalobce potřebuje takové množství péče, že by měl být považován za osobu, která je závislá na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni III – těžká závislost. V rámci odvolacího řízení byl na žádost žalovaného na základě projednání, jež se konalo za přítomnosti zástupce žalobce, dne 21. 12. 2011 vypracován posudek Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí České republiky, detašované pracoviště v Brně (dále jen „PK MPSV“), dle něhož žalobce potřebuje z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu pomoc při 21 úkonech péče o vlastní osobu a soběstačnosti. K posudku byl připojen seznam hodnocení závislosti podle zákona o sociálních službách, podle kterého žalobce potřeboval pomoc nebo dohled jiné osoby při péči o vlastní osobu v následujících úkonech: příprava stravy, koupání nebo sprchování, péče o ústa, vlasy, nehty, holení, přemísťování předmětů denní potřeby, chůze po schodech nahoru a dolů, výběr oblečení, rozpoznání jeho správného vrstvení, orientace v přirozeném prostředí, dodržování léčebného režimu, komunikace slovní, písemná,

neverbální, orientace vůči jiným fyzickým osobám, v čase i mimo přirozené prostředí, nakládání s penězi nebo jinými cennostmi, obstarávání osobních záležitostí, zapojení se do sociálních aktivit odpovídajících věku, obstarávání si potravin a běžných předmětů (nakupování), vaření, ohřívání jednoduchého jídla, mytí nádobí, běžný úklid v domácnosti, péče o prádlo, přepírání drobného prádla, udržování pořádku v domácnosti, nakládání s odpady, další jednoduché úkony spojené s chodem a udržováním domácnosti. V posudku PK MPSV bylo uvedeno, že posudkové hodnocení a závěr je v souladu se sociálním šetřením ze dne 9. 8. 2011, které koreluje se schopnostmi posuzovaného dle doložené zdravotní dokumentace. Na rozdíl od posudkového lékaře MSSZ, PK MPSV neuznala potřebu pomoci při chůzi po rovině – dolní končetiny plní funkci opěrnou i dynamickou, dolní končetiny neztratily svoji funkci, chůze v neznámém prostředí je uznaná. PK MPSV uvedla, že ze zdravotního stavu nevyplývá potřeba provádět denně ošetřování. PK MPSV navíc uznala potřebu pomoci při holení a chůzi do schodů. Z důvodu, že odvolací řízení nebylo do 31. 12. 2011 dokončeno, žalovaný si v souladu se zákonem č. 366/2011 Sb. vyžádalo u PK MPSV doplňující posouzení zdravotního stavu. Podle posudkového zhodnocení a posudkového závěru PK MPSV neshledala důvody pro změnu již přijatého posudkového závěru, a to ani k datu 31. 12. 2011. S ohledem na změnu právní úpravy žalobce podle posudku PK MPSV vyžaduje každodenní pomoc, dohled nebo péči jiné fyzické osoby a nezvládá šest základních životních potřeb (orientace, komunikace, stravování, oblékání a obouvání, osobní aktivity, péče o domácnost). Dne 19. 3. 2012 žalobce zaslal vyjádření k podkladům rozhodnutí, na základě něhož byl dne 30. 3. 2012 na žádost žalovaného vypracován doplňující posudek PK MPSV. Z posudkového závěru vyplynulo, že PK MPSV neshledala důvody pro změnu již přijatého posudkového závěru. Rozhodnutím žalovaného ze dne 11. 5. 2012, č. j. MPSV-UM/3392/12/9S-JMK bylo odvolání žalobce zamítnuto a napadené rozhodnutí potvrzeno.

V.

Při posouzení věci soud vycházel z následujících skutečností, úvah a právních závěrů:

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní dále jen „s.ř.s.“), osobami oprávněnými (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68, § 70 s.ř.s.).

Žaloba je důvodná.

Podmínky nároku na příspěvek na péči (dále jen „příspěvek“) stanoví část druhá, hlava I. ust. § 7 zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách.

Podle § 7 odst. 1 citovaného zákona se příspěvek poskytuje osobám závislým na pomoci jiné fyzické osoby. Tímto příspěvkem se stát podílí na zajištění sociálních služeb nebo jiných forem pomoci podle tohoto zákona při zvládání základních životních potřeb osob.

Podle § 7 odst. 2 citovaného zákona má na příspěvek nárok osoba uvedená v § 4 odst. 1, která z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu potřebuje pomoc jiné fyzické osoby při zvládání základních životních potřeb v rozsahu stanoveném stupněm závislosti podle § 8.

Úvodem soud konstatuje, že v průběhu odvolacího řízení došlo ke změně právní úpravy, v jejímž důsledku z důvodu, že odvolací řízení nebylo do 31. 12. 2011 dokončeno, podle ust. § 28 odst. 1 zákona o sociálních službách, ve znění zákona č. 366/2011 Sb., kterým se mění zákon č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi, ve znění pozdějších předpisů, zákon o sociálních službách, zákon č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony, je od 1. 1. 2012 příslušné k rozhodnutí Ministerstvo práce a sociálních věcí.

Pokud se týká žalobní námitky, že z rozhodnutí není zřejmé, kdo je adresátem rozhodnutí, soud přiznává, že spojení uvedené v záhlaví rozhodnutí, že žalovaný rozhodoval o odvolání syna žalobce na základě plné moci zastupujícího žalobce, by mohlo působit částečně matoucím dojmem, z celkového kontextu rozhodnutí je však zřejmé, že žalovaný rozhodoval o příspěvku na péči žalobce, jenž byl v řízení stejně jako před zdejším soudem zastoupen na základě plné moci svým synem. Toto formální pochybení nemůže mít vliv na zákonnost rozhodnutí.

K námitce žalobce, že rozhodnutí neobsahuje poučení o možnosti soudních opravných prostředků soud uvádí, že podle ust. § 68 odst. 5 správního řádu jsou správní orgány povinny v poučení uvést, zda je možné proti rozhodnutí podat odvolání, v jaké lhůtě je možno tak učinit, od kterého dne se tato lhůta počítá, který správní orgán o odvolání rozhoduje a u kterého správního orgánu se odvolání podává. V souladu s tímto ustanovením je součástí napadeného rozhodnutí věta, že podle § 91 odst. 1 správního řádu se proti tomuto rozhodnutí nelze dále odvolat. Povinnost správních orgánů poučovat účastníky o možnosti podat správní žalobu nevyplyvá z žádného právního předpisu, žalovaný se tak absencí tohoto poučení nedopustil nezákonného jednání.

V souladu s ust. § 25 zákona o sociálních službách ve znění účinném ke dni rozhodování správního orgánu prvního stupně posuzoval stupeň závislosti osoby pro účel příspěvku na péči na základě žádosti správního orgánu příslušný orgán Okresní správy sociálního zabezpečení. Stupeň závislosti osoby pro účely odvolacího řízení potom podle ust. § 28 odst. 2 zákona o sociálních službách ve spojení s ust. § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., zákona o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů posuzovala PK MPSV. Pokud jde o náležitosti posudku, tyto vyplývají zejména ze základních zásad správního řízení. Podle ust. § 3 správního řádu postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s dalšími zásadami správního řízení. Správní orgán musí mj. dbát o to, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem daného případu, a aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikly nedůvodné rozdíly. Posudkový závěr musí proto vycházet z dostatečně zjištěného skutkového stavu a musí být přesvědčivým způsobem odůvodněn.

Ve smyslu ust. § 25 odst. 3 zákona o sociálních službách je PK MPSV při posuzování stupně závislosti povinna vycházet ze zdravotního stavu osoby doloženého nálezem vydaným

poskytovatelem zdravotních služeb, z výsledku sociálního šetření a zjištění potřeb osoby, popřípadě z výsledků funkčních vyšetření a z výsledku vlastního vyšetření posuzujícího lékaře. Na takový posudek jako svou podstatou rozhodující důkaz pro rozhodnutí ve věci je třeba klást požadavek úplnosti a přesvědčivosti.

Při hodnocení napadeného rozhodnutí žalovaného, jakož i procesu, který mu předcházel, dospěl soud k závěru, že žalovaný rozhodoval na základě nedostatečného zjištění skutkového stavu. Závěry, které žalovaný učinil na základě použitých podkladů jsou natolik nedostatečně odůvodněné, že zjištění zdravotního stavu a jeho funkčních důsledků i postup ze strany správních orgánů v předmětné věci vyvolává pochybnosti o objektivním posouzení věci.

Soud předně konstatuje, že žalovaný se v průběhu odvolacího řízení správně v souladu s ust. § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., zákona o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů, obrátil na Posudkovou komisi Ministerstva práce a sociálních věcí za účelem posouzení stupně závislosti žalobce. PK MPSV postupovala v souladu s ust. § 25 odst. 3 zákona o sociálních službách, když při vypracování posudku vycházela z výsledků sociálního šetření ze dne 9. 8. 2011, z posudkové spisové dokumentace posudkového orgánu správního orgánu prvního stupně. PK MPSV, byť ve svém posudku dospěla ke stejnému závěru jako posudkový lékař správního orgánu prvního stupně, pokud se týká počtu úkonů péče o vlastní osobu a soběstačnosti (oba posudkové orgány dospěly k závěru, že žalobce potřebuje z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu pomoc při 21 úkonech péče o vlastní osobu a soběstačnosti a z toho důvodu se považuje za osobu závislou na pomoci jiné osoby ve II. stupni závislosti, tj. středně těžká závislost), objevily se rozdíly v jejich jednotlivém vymezení (PK MPSV na rozdíl od lékaře LPS MSSZ neuznala potřebu pomoci při chůzi po rovině a rovněž neuznala potřebu provádět denně ošetřování; naopak uznala potřebu pomoci při holení a chůzi do schodů), což bylo v posudku srozumitelným způsobem objasněno.

Jelikož v průběhu odvolacího řízení došlo, jak bylo uvedeno výše, ke změně právní úpravy, podle čl. IV odst. 1 zákona č. 366/2011 Sb. musí být v řízení o příspěvku na péči zahájeném a pravomocně neskončeném přede dnem účinnosti tohoto zákona (tj. před 1. 1. 2012) provedeno posouzení stupně závislosti nejen za období do 31. 12. 2011 podle zákona o sociálních službách ve znění účinném do dne nabytí účinnosti tohoto zákona, ale i za období od 1. 1. 2012 podle zákona o sociálních službách, ve znění účinném ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona. Zatímco podle zákona o sociálních službách ve znění účinném do 31. 12. 2011 bylo pro účely nároku na příspěvek na péči posuzováno, zda osoba z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu potřebuje pomoc jiné fyzické osoby při péči o vlastní osobu a při zajištění soběstačnosti, podle zákona účinného ode dne 1. 1. 2012 se posuzuje, zda osoba z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu potřebuje pomoc jiné fyzické osoby při zvládání základních životních potřeb. Posudkoví lékaři již nově popisují jen 10 ucelených a věcně souvisejících oblastí každodenního života namísto předchozích 36 úkonů ve 129 činnostech, došlo tedy k výraznému zjednodušení při stanovení stupně závislosti pro účely přiznání příspěvku na péči.

Na základě této změny právní úpravy si žalovaný dne 8. 2. 2012 vyžádal u PK MPSV doplňující posouzení zdravotního stavu žalobce, přičemž ta v posudkovém závěru uvedla, že ke dni 31. 12. 2011 neshledala důvody pro změnu již přijatého posudkového závěru. Pokud

se týká posudkového zhodnocení a závěru za období od 1. 1. 2012, PK MPSV uvedla, že vzhledem k uvedenému zdravotnímu stavu – viz posudek - žalobce z důvodu zrakového postižení potřebuje pomoc při orientaci zrakem, komunikaci, stravování, oblékání a obouvání, osobních aktivitách, péči o domácnost, tzn. že z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu vyžaduje každodenní pomoc, dohled nebo péči jiné fyzické osoby a nezvládá šest základních životních potřeb. Z důvodu, že žalobce v rámci vyjádření se k podkladům doložil žalovanému vyjádření praktického lékaře k zvládání základních životních potřeb a dvě nové lékařské zprávy, žalovaný dne 8. 3. 2012 požádal PK MPSV o vyhotovení doplňujícího posudku. PK MPSV se vyjádřila k doloženým nálezům a vyjádření praktického lékaře, přičemž neshledala důvody pro změnu již přijatého posudkového závěru.

Z průběhu správního řízení vyplývá, že poté, co došlo ke změně kritérií pro zařazení osoby s dlouhodobě nepříznivým zdravotním stavem do jednotlivých stupňů závislosti, na základě čehož vznikla PK MPSV povinnost posoudit stupeň závislosti i na základě takto nově stanovených pravidel posuzování, PK MPSV dne 29. 2. 2012 posuzovala znovu stupeň závislosti žalobce, přičemž ačkoli dospěla ke stejnému závěru jako dne 21. 12. 2011, pokud se týká stupně závislosti žalobce (II. stupeň – středně těžká závislost), z posudku není zřejmé, jakým způsobem bylo zvládání základních životních potřeb posuzováno a na základě čeho k uvedenému závěru dospěla. Posudek obsahuje pouze velmi obecné shrnutí, že „vzhledem k uvedenému zdravotnímu stavu – viz posudek - žalobce z důvodu zrakového postižení potřebuje pomoc při orientaci zrakem, komunikaci, stravování, oblékání a obouvání, osobních aktivitách, péči o domácnost“, přičemž neobsahuje žádné zdůvodnění vztahující se k jednotlivým základním životním potřebám. PK MPSV při jednání dne 29. 2. 2012 vycházela ze stejných podkladů jako při jednání ze dne 21. 12. 2011, v posudku se však objevily neodůvodněné rozpory. Zatímco některé úkony péče o vlastní osobu a soběstačnosti byly posudkovou komisí dne 21. 12. 2011 posouzeny jako nezvládnuté (koupání nebo sprchování, holení, chůze po schodech), základní životní potřeby, jež jsou vymezeny zvládáním mimo jiné i těchto aktivit (mobilita – chůze po schodech, tělesná hygiena – schopnost provedení celkové hygieny, schopnost oholit se) byly následně posouzeny jako základní životní potřeby, které žalobce zvládá bez nutnosti každodenní pomoci, dohledu nebo péče jiné fyzické osoby. Podle ust. § 2a prováděcí vyhlášky k zákonu o sociálních službách č. 505/2006 Sb. přitom platí, že pokud osoba není schopna z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu zvládat alespoň jednu z aktivit, která je pro schopnost zvládat základní životní potřebu vymezena v příloze č. 1 k této vyhlášce, není schopna základní životní potřebu zvládat, a to bez ohledu na příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu. Uvedené rozpory nebyly uspokojivě odstraněny ani následně v posudku vyhotoveném PK MPSV dne 30. 3. 2012, byť PK MPSV v tomto případě vycházela i z nově předložených lékařských zpráv a alespoň částečně se k jednotlivým životním potřebám vyjádřila.

Soud dále poukazuje na ust. § 1 odst. 2 vyhlášky č. 505/2006 Sb., podle něhož schopnost osoby zvládat základní životní potřeby pro účely stanovení stupně závislosti se hodnotí v přirozeném sociálním prostředí a s ohledem na věk fyzické osoby. V daném případě ze správního spisu nevyplývá, že by v souvislosti se změnou právní úpravy ode dne 1. 1. 2012 bylo jakékoli šetření v místě bydliště žalobce provedeno. Žalovaný správní orgán tedy nepostupoval v souladu s tímto ustanovením, když schopnost zvládat základní životní potřeby byla posouzena pouze na základě stávajících podkladů a aktuální zdravotní dokumentace.

Soud má za to, že vzhledem k vnitřním rozporům posudků PK MPSV ze dne 29. 2. 2012 a ze dne 30. 3. 2012 s posudkem stejného orgánu ze dne 21. 12. 2011, bez bližší konkretizace a přesvědčivého zdůvodnění, nebyly podmínky pro učinění posudkového závěru pouze z doložené zdravotní dokumentace, naopak návštěva členů posudkové komise v místě bydliště žalobce je v daném případě žádoucí a nezbytná, aby byly odstraněny a najisto postaveny i přesvědčivě zdůvodněny odlišnosti posouzení jednotlivých aktivit.

Rozdílné posouzení některých úkonů, resp. aktivit nutných pro stanovení stupně závislosti žalobce bez jakékoliv bližší specifikace a přesvědčivého zdůvodnění v přezkoumávaném rozhodnutí, při absenci přítomnosti posuzované osoby, pokládá soud za vážné pochybení, které ve svém důsledku mohlo mít za následek i nesprávné právní posouzení předmětné věci. Soud proto uzavírá, že přezkoumávané rozhodnutí trpí vadou chybného posouzení právní otázky, neboť zjištění zdravotního stavu a jeho funkční důsledky i postup ze strany správních orgánů v předmětné věci bylo provedeno v rozsahu nedostatečném pro učinění právní závěr.

Napadené rozhodnutí tak bylo zrušeno pro vady řízení, a to pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí (§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.). Soud současně vyslovil, že věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). V dalším řízení je žalovaný vázán právním názorem soudu, dle kterého bude postupováno v souladu s ust. § 1 odst. 2 vyhlášky č. 505/2006 Sb., tzn. schopnost osoby zvládat základní životní potřeby pro účely stanovení stupně závislosti bude zhodnocena v přirozeném sociálním prostředí žalobce, a posléze zjištěný skutkový stav přesvědčivým způsobem zdůvodní. (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

Žalobce ve věci samé byl úspěšný, náhrada nákladů řízení však nebyla ve spise uvedena, žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení ze zákona, soud proto výrok o náhradě nákladů řízení opírá o § 60 odst. 1 a 2 s.ř.s.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 22. ledna 2013

JUDr. Eva Lukotková, v.r.
samosoudkyně